

se, že žalobkyně přijala službu na venkově jako společnice dcerušky Jana P-a s úkolem, jež odvolací soud zjišťuje, zdokonaliti ji v němčině, má dovolací soud podle § 273 c. ř. s. za to, že přiměřený jest peníz 800 Kč měsíčně při plné ztrátě výdělečné způsobilosti a tedy 320 Kč při 40% ztrátě a bylo proto tak rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 11182.

Má-li být nebo dům jen manželka, může manžel podle § 92 obč. zák. žádati jen, by ho manželka do svého bytu přijala.

Oddělené bydliště lze tu přivoditi jen příkazem manželi, by opustil manželčin byt. Tohoto opatření může se domáhati i manželka, jež ze svého bytu před povolením prozatímního bydliště odešla.

Tvrdí-li manžel, že mu přísluší právo bydleti v bytě dosud společném z jiného právního důvodu než jen na základě ustanovení § 92 obč. zák., není toto právo dotčeno povolením odděleného bydliště a nelze o něm rozhodovati v rámci prozatímního opatření povolením odděleného bydliště, a to ani prozatímně.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1931, R II 326/31.)

K návrhu manželky, již bylo již povoleno prozatímní opatření odděleným bydlištěm, doplnil soud první stolice prozatímní opatření v tom směru, že nařídil manželi, by do čtrnácti dnů opustil a vyklidil podsedeček č. 68. Rekursní soud zamítl návrh manželky na doplnění prozatímního opatření. Důvody: Není pochybnosti o tom, že lze uložit manželi, by opustil společnou domácnost ohrožené své manželky, je-li byt její, a to prozatímním opatřením. Takovéto prozatímní opatření však předpokládá, že manželé bydlí ve společné domácnosti, kdežto v případě, o němž jde, manželka společnou domácnost již před povolením prozatímního opatření, jímž jí bylo povoleno oddělené bydliště, opustila. Nelze proto říci, že žalovaný obývá společný byt, ani žalovaná již dříve tento byt opustila. Napadené usnesení přesahuje rámec prozatímního opatření podle § 382 č. 8 ex. ř. nejen v tom, že ukládá žalovanému, by opustil byt, jenž není bytem společným, nýbrž i v tom, že mu také ukládá, by opustil a vyklidil celý podsedeček. Byť i tento podsedeček byl jen vlastnictvím žalobkyně, žalovaný tvrdí, že má právo doživotně v tomto podsedečku bydliti a proto může otázka, zda žalovaný je povinen podsedeček opustiti a vykliditi, býti vyřízena jen sporem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ustanovení § 92 obč. zák., podle něhož manželka jest povinna následovati manžela do jeho bydliště, rozuměti jest tak, že manžel může žádati, by manželka s ním žila v jeho bytě nebo domě, má-li jaký. Má-li

však byt nebo dům jen manželka, může manžel po rozumu citovaného zákonného předpisu žádati jen, by ho manželka přijala do svého bytu. Povolením odděleného bydliště jednomu z obou manželů podle § 107 ob. zák. obč. a § 382 čís. 8 ex. ř. zaniká nárok manželův na přijetí do bytu manželčina a jest proto přípustné oddělené bydliště přivoditi příkazem manželi, by byt manželčin opustil (čís. 2183 sb. n. s.). Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že toto prozatímní opatření předpokládá, že manželé dosud bydlí ve společné domácnosti a že se ho nemůže domáhati manželka majitelka bytu, jež z bytu svého před povolením prozatímního bydliště již odešla, neboť kdyby se příkazu, by manžel opustil byt, nemohla domáhati manželka i po faktickém opuštění svého bytu, byla by na tom hůře manželka, jež, jsouc ohrožována nebezpečnější měrou svým manželem, nemohla soudní rozhodnutí o odděleném bydlišti vyčkávati ve společné manželské domácnosti, nýbrž musila ji pro svou bezpečnost opustiti co nejrychleji, než manželka méně ohrožovaná, ježto by jí připadlo postarati se o nový byt a ve výhodě by byl manžel, jenž manželku nebezpečněji ohrožoval, proti manželu, jenž manželku neohrožoval takovou měrou jako onen, ježto by v dosavadním bytě zůstal. K takovým zvráceným důsledkům výklad zákona vésti nemůže. Než jinak jest tomu, tvrdí-li manžel, že mu přísluší právo bydleti v bytě dosud společném z jiného právního důvodu než jen na základě ustanovení § 92 obč. zák., jako v souzeném případě tvrdí žalovaný, jenž právo to dovozuje z dohody stran, podle níž postoupil žalobkyni svou polovici domu a ona mu slíbila, že ho tam nechá doživotně bezplatně bydleti. Toto právo povolením odděleného bydliště ovšem není nijak dotčeno a o něm v rámci prozatímního opatření povolením odděleného bydliště rozhodováno býti nemůže, a to ani prozatímně na dobu platnosti prozatímního opatření. V tom smyslu vyslovil se i bývalý nejvyšší soud ve Vídni v rozhodnutí Gl. U. n. ř. čís. 2062. Otázku manželova oprávnění k bydlení v domě manželčině jest tedy řešiti sporem.

Čís. 11183.

Jest přípustna exekuce zabavením a vnucenou správou soukromé obchodní školy, jejímž majitelem a ředitelem jest dlužník, leč že by podnikání samo spočívalo výlučně jen na osobní činnosti a na osobních schopnostech a znalostech dlužníkových.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1931, R II 348/31.)

Soud první stolice povolil exekuci 1. zabavením soukromé obchodní školy provozované dlužníkem a zabavením úředního povolení k provozu této soukromé obchodní školy, 2. vnucenou správou soukromé obchodní školy dlužníkovy a k ní náležejícího úředního povolení. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 331 ex. ř. podléhají exekuci majetková práva. Právo k vedení školy, v souzeném případě soukromé obchodní školy, nelze pokládati za právo ma-